

≈ **A kobzos éneke** ≈

II.

Dal

A Lamarr-ház átka

Írta: Izolde Johannsen

❧ Prológus ❧

Bleet-folyóvölgy

Kétnapi járásra a thurani helytartóságtól

– Csendesítsétek el a csecsemőt! Idecsalogatja a nyivákolása a vadakat!

Rekedt morranása jelezte a sötétből előlépő férfi jelenlétét. Egyik őrszemük tért hát vissza a körútjáról. Idegen erdőn jártak, nem ismerték a környéket, úgy vélték nem árt az óvatosság. A nyöszörgő kisededet ringató fiatal anya sértődött, feldúlt pillantást vetett a fegyveres óriás felé, aki elhaladtában újfent ráfordult a csenevész asszonykára.

– Akadnak errefelé a farkasoknál is rosszabb teremtmények!

A feldúlt nő ennek hallatán engedelmesen eltűnt a hevenyészett vacok mélyén.

Portner környékéről érkeztek. Valamennyien azért hagyták maguk mögött a biztonságot jelentő falvakat, hogy a tavaszi vásáron eladják kézműves termékeiket, és a hosszú tél alatt elejtett vadak prémjét. Gyors meggazdagodást reméltek merész vállalkozásuktól. Tavaly a Sever-tó szigetein próbáltak szerencsét, idén a Bleet-folyó déli partjánál elterülő várost, Thurant szemelték ki. A helytartóság már csak egy napos járásra volt az erdőtől, lovon napokkal előbb is odaértek volna, csak-hogy, asszonyokkal, gyerekekkel bizony lassabban haladtak.

– Adjatok egy kupa bort! – lépett a tűz mellé vezetőjük, a portneri hajóács. Leguggolt a halkan diskuráló férfiak közé, azzal mutatóujját jelentőségteljes mozdulattal a szájára illesztette.

– Északon nem éppen úgy történtek a dolgok, ahogy azt hírül adták a helytartóságok.

– Miért? Mi okunk van kételkedni a hírmondók szavában? – kérdezett vissza egy kucsmás öregúr, aki még ekkor sem hagyta abba a munkát, és a mellette lévő áztatott vesszőkből újat fűzött a kosár aljába.

– Azt beszélük, hogy a fiatal herceg halálához köze van az öccsének.

– Hogyan? Talán leszúrta? Mindenki tudja, hogy Enrique agyvérzést kapott, azt pedig nem egy tör okozta – kapcsolódott a beszélgetésbe egy íjász.

– A koronázás előestéjén? Soha egy szóval nem panaszkodott, nem látták betegnek – vélekedett a kosárfonó.

– Ezt mondják a követek. De kérdem én: Valaki látta közülünk valaha is a herceget? Nem! Na ugye! El kell hinnünk, amit a kikiáltók állítanak – felelt a mindig mogorva szűcs. Vezetőjüktől balra ült és eddig némán hallgatta a beszélgetést.

– Azért az mégiscsak gyanús, hogy a koronázás előtt egy nappal, az addig kitűnő egészségnek örvendő trónörökös holtan hever szobájában egy dézsa forró vízben – vette át újra a szót vezetőjük, és megpiszkálta tőrével az egyik kilógó, füstölgő faágat.

– A forró víz tette! Nem bírta a szíve – vélekedett makacsul a vele szemben üldögélő fafaragómester. Az őrszemek vezetője megrázta fejét.

– Wulgar kapja meg a koronát. Ez már önmagában is problémát jelent, mert az apja keménykezű, de igaz-

ságos uralkodónk volt. Nem véletlen, hogy az öreg herceg nem az ifjabb fiára akarta bízni birodalmát. Enrique hirtelen halála jócskán áthúzta a számításait.

– Loras herceg tehet bármit ellene?

– Nem. A vadkan okozta sérülésekből nem fog felépülni. Napjai lehetnek hátra, rendelkeznie kellett. Nincs más élő rokona. Hanem akad itt más furcsaság is, a helyőrség vezetőségét az elmúlt napokban megtildzelték. Nemcsak a Fekete Völgyben, hanem, minden helytartóságon. Ez pedig csak egyet jelenthet. Rémmuratmat.

– Micsoda szerencse, hogy véletlenül erre jártunk!

A férfiaknak idejük sem maradt arra, hogy fegyverek után kapjanak. Feketére mázolt arcú alakok ugrottak feléjük, szívüknek szegezték a fénylő pengéket. Tízen voltak, jóval kevesebben, mint a halálra rémült kalmárok, ám azok mégsem tettek semmit, így a haramiák akadálytalanul feldúlták szekereiket, elvették nehezen összevadászott prémjeiket. Már annak is örülhettek, hogy egyáltalán életben hagyták őket. Az asszonyok rémülten bújtak össze, igyekeztek elrejtetni fiatal leányaikat az éhes tekintetek elől.

– Imádom a vásárokat! – röhögött a haramiavezér. – Persze én magam nem vegyülök a csőcselék közé, elég, ha az erdőn körülnézek.

Odalépett a tűzhöz, a lángok elé tartotta kezét. Társai ezalatt röhögve szedegették össze a nyársakat, azzal jóízűen falatozni kezdtek. Úgy viselkedtek, mintha csak meghívott vendégek lennének, nem gátlástalan rablók. Egyikük még meg is kínálta az egyik haragtól vöröslő arcú kereskedőt. Annak asszonya kétségbeesetten tartotta vissza a férfit, ám mielőtt a megalázott kalmár

felpattanhatott volna, két lovas árnyalakja tűnt elő a fák közül. A nők rémült, éles sikoltása felverte az erdő csendjét.

Úgy bukkantak fel, mint kósza szellemek, amíg be nem léptek a fénykörbe, tökéletesen beleolvadtak a környezetbe. A tűz lobbant egyet. Ahogy leszálltak a nyeregből, lovaik engedelmesen visszahúzódtak az erdő biztonságába. Az újonnan érkezett férfiak egész alakját földig érő, éjszínű köpeny takarta, arcukat, akár csak a támadókét, csuklya rejtette el a kíváncsi szemek elől, míg ők maguk álcájuk védelme mögül mindent jól láttak. Hátukon átvetve jókora kard lógott. Csaknem egyformának tűntek, magasságuk mutatott árnyalatnyi különbséget. Az elől haladó odaért a meglepett haramiavezérhez, egyszerűen kivette kezéből a megkezdett nyársat.

– Nekünk nem is hagytatok? – Mély zengésű hangjában csipetnyi gúny rejtőzött.

– Hordjátok el magatokat, amíg jókedvemben találotok. Nem mondom kétszer – bődült el a férfi. Emberei közelebb húzódtak, láthatóan elfeledkeztek a kalmárok rémült csoportjáról.

– Így is jó. Ez a mi területünk. Megkérdezhették volna, hogy betehetik-e a mocskos lábatokat!

Imitt-amott rémült suttogás fogadta az idegen szavait. A martalócok vezére ennek hallatán felpattant, előrántotta tőrét.

– Megbánod a napot, melyen megszületté! – Előrelendült, de nem érhetette el a komor alakot. A sülő hússal, hagymával megpakolt nyárs szabadon lévő hegye ugyanis mélyen belefúródott a torkába. A másik köpönyeges előrántotta kardját, felkészülten fogadta a támadást. Egyszerre hatan ugrottak felé, ennek ellenére